

A doua scrisoare a unui soldat

Scrisoarea emoționantă a fratelui nostru francez Joel D., pe care o publicăm astăzi, a fost scrisă cu câteva luni înainte de cea publicată în numărul din septembrie al revistei „Botschafter des Heils in Christo”. Joel D. fusese deja rănit destul de grav la începutul războiului. Abia recuperat, a fost trimis din nou pe front. De acolo, tânărul de 25 de ani le-a scris părinților săi următoarele rânduri.

M., 24 februarie 1915.

Dragi părinți!

Au trecut câteva zile de când nu v-am mai scris în detaliu. Nu am avut timp și am atât de multe de scris. În plus, nu o pot face atât de des pe cât aş vrea, pentru că atunci când am un moment de timp liber, îmi place să profit de ocazie pentru a citi câteva pasaje din Cuvânt. Găsesc că este o mare binecuvântare să caut și să citesc un pasaj care îmi vine în minte, pentru că prin acest Cuvânt, care vine ca și cum ar veni din gura lui Dumnezeu, putem auzi promisiunile care ne sunt date, pentru că El ne vorbește în Cuvântul Său. Dar acum aş vrea să vă spun ceva care m-a preocupat mult timp și încă mă preocupă. Sunt profund zdrobit și vreau să fiu din ce în ce mai mult, având în vedere timpul prezent.

Creștinul trebuie să păstreze o judecată sănătoasă asupra evenimentelor din zilele pe care le trăiește, în care totul îi vorbește un limbaj special. În Romani 13 spune: „Și aceasta, cunoscând timpul”. Timpul prezent nu poate fi mai grav, iar îndemnul: „Estet deja ceasul ca noi să ne trezim din somn” este complet actual astăzi. Cu regret, am uitat să ne dăm seama de aceasta. Dar dacă nu ne-am trezit din somn, nu ne putem îmbrăca cu Domnul Isus Hristos. Așadar, rezultatul este și a fost unul extrem de trist. Nu am avut prea multă putere să ne lepădăm de faptele întunericii. Cu regret, fără să ne dăm seama, ne-am lăsat prinși în capcană de dorințele care umplu inimile oamenilor de astăzi. Ne-a caracterizat dorința de a avea o viață plăcută, așa cum îi place gustului, într-un cuvânt, la o viață pentru noi înșine. Calea care duce la viață este îngustă și, vai!, cum am lărgit-o, cum am făcut-o confortabilă!

Noi aparținem lui Dumnezeu. El ne-a răscumpărat din cursul actual al timpului prin jertfa Celui care era bucuria inimii Sale, a Celui asupra căruia ochii Lui se odihneau cu încântare, Preaiubitul Lui. Printr-un astfel de preț, prin sângele prețios al lui Hristos, am fost cumpărați și răscumpărați. Am fost aduși într-o relație intimă cu El: El este Tatăl nostru, noi suntem copiii Lui. Dar nu există poziție fără responsabilitate. Iată de ce Petru ne cheamă: „Și dacă-L chemați ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă ... umblați în temere în timpul pribegiei voastre” [1 Petru 1.17], și mai departe: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt” [1 Petru 1.16b].

Pentru a persevera în această stare, am avut la dispoziție Cuvântul viu și care rămâne al lui Dumnezeu. Acest Cuvânt ne-a spus și ne spune ce este Dumnezeu și ce ar trebui să fim noi. Dar, vai! am neglijat acest Cuvânt prețios, și totuși numai prin acest Cuvânt putem merge pe calea noastră în curăție (Psalmul 119.9). Dacă L-am citit, nu L-am citit întotdeauna așa cum a făcut-o Ezra. Nu am rămas în dragostea Domnului. Dragostea Lui (și ce dragoste!) nu ne-a atins decât foarte puțin inimile. Poate că am iubit cu cuvântul și cu limba, dar, cu regret, nu în faptă și în adevăr. Fiind într-o stare atât de slabă, încât am ignorat problemele de viață ale creștinismului

nostru, nu am corespuns inimii lui Dumnezeu, ci am călcat în picioare de multe ori onoarea Lui. Dar El a spus: „Nu voi da altuia gloria Mea” (Isaia 48.11). El rămâne credincios (2 Timotei 2.13). El nu îngăduie vrăjmașului să se atingă de ai Săi, dar, pe de altă parte, îi judecă pe cei care Îi aparțin.

De fiecare dată când Dumnezeu a locuit la om, la cei cu care a intrat în contact în epoca mozaică au fost sub efectele guvernării Sale într-un mod cu totul special. Slavă Domnului că relația noastră cu El nu se mai bazează pe comportamentul nostru! Dar, chiar dacă astăzi totul se bazează pe harul Său desăvârșit și curat, El Își urmează în continuare căile Sale guvernamentale serioase cu ai Săi. „Să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeu nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12.28,29). Și „este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4.17). O, iubiți părinți, noi nu am umblat după dorința inimii Lui, nu am trăit în mod nemijlocit pentru Cel care a murit și a înviat pentru noi (2 Corinteni 5.15). Astfel, L-am obligat pe Dumnezeu să ne pedepsească. Ce durere am provocat inimii Lui și inimii Mântuitorului!

Atunci când Iehova [DOMNUL] Și-a pedepsit poporul Său, El i-a făcut cunoscut aceasta prin profeți, chemându-i să se întoarcă la El. Găsim aceasta de-a lungul istoriei acestui popor. La fel a fost și atunci când a pedepsit o singură persoană, așa cum vedem cu David și Ahab, de exemplu. Dar a fost în mod special așa când a fost vorba de Israel. În cartea profetului Ieremia găsim în repetate rânduri cuvintele: „Vi i-am trimis pe toți slujitorii Mei, pe profeți, sculându-Mă în fiecare zi de dimineață și trimițându-i.” De aici vedem că Iehova [DOMNUL] recurgea la lovirea poporului Său doar în situații de extremă necesitate. Exact așa se întâmplă cu iubita Sa Biserică de astăzi. Înainte ca Domnul să spună: „Eu îi mustru și îi disciplinez pe toți câți îi iubesc” (Apocalipsa 3.19), El spune: „Te sfătuiesc ...”. Câtă blândețe, har și tandrețe se află în aceste cuvinte: *Eu te sfătuiesc!* Eram în posesia Cuvântului Său, care ne îndemna, ne convingea și ne condamna, dar nu am ținut cont de El așa cum ar fi trebuit. Și acum, ce durere!

Există într-adevăr multe motive pentru a plânge, având în vedere necazul prin care trec credincioșii în momentul de față. Dar nu mai există oare vindecare, nu mai există balsam în Galaad? (Ieremia 8.22) Cu siguranță, există vindecare, și o găsim în Cuvânt. În Apocalipsa 2.5 și 3.19 ea ne este menționată. Ea este: „*Pocăiește-te!*” Ne-am pocăit noi? Nu vreau să răspund la această întrebare pentru alții. În ceea ce mă privește, mă simt profund umilit de faptul că a trebuit ca timpul de încercare să dureze până în această zi pentru a mă determina să intru în mine însumi și să mă smeresc cum se cuvine și din inimă în fața lui Dumnezeu. Aceasta m-a făcut să reflectez la starea celor care s-au smerit atunci când se aflau sub judecata lui Dumnezeu. Voi vorbi despre aceasta doar pe scurt. Dacă vorbim despre pocăință și umilință împreună, în Judecători 20 ni se descrie starea celor care s-au pocăit. Poporul trebuia să ajungă să plângă și să postească. Este foarte remarcabil faptul că la început (în versetul 12) ei spun: „Ce este răutatea aceasta care s-a făcut între voi?”, iar după aceea: „Pentru ce, DOAMNE, Dumnezeu lui Israel, s-a întâmplat aceasta în Israel?” [Judecători 21.3]. Întâlnim același gând la Solomon când spune în 1 Împărați 8.47,48: „dacă vor pune aceasta la inimă ... și se vor pocăi și Îți vor face cerere ..., și se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor ...” Iată cărarea care duce la binecuvântare. „Atunci ascultă din ceruri,” continuă rugătorul împărațesc, „rugăciunea lor și cererea lor și fă-le dreptate, etc.” În Ezra 9.4 vedem, de asemenea, starea celor care s-au pocăit și au tremurat la cuvintele lui Dumnezeu.

Ca și cazuri individuale aș dori să menționez pe *David* în 2 Samuel 12,13,24.10-17; *Ezechia* în 2 Cronici 32.26, de asemenea *Ezra* și *Daniel*. Toți acești oameni apar înaintea DOMNULUI cu hainele rupte, se smeresc cu lacrimi și își mărturisesc pașii greșiți. Aceasta este singura cale de refacere,

atunci când am eşuat și am meritat pedeapsa lui Dumnezeu: „Veniți și să ne întoarcem la Domnul! Pentru că El a sfâșiat, și El ne va vindeca; El a lovit, și El ne va lega rana” (Osea 6.1). „Luați cu voi cuvinte și întoarceți-vă la Domnul. Ziceți-I: „Iartă toată nelegiuirea ...” (Osea 14.2). Același lucru se găsește în Ieremia 3.21-25.

Da, dragi părinți, și locul nostru este la picioarele Lui, într-o adâncă plecăciune pentru tot ceea ce am fost. Cu cât studiez mai mult Scriptura, cu atât mai mult văd că aceasta este singura cale de a fi binecuvântat: să alergăm la picioarele Lui și să plângem, ca femeia păcătoasă din casa lui Simon. Dragi părinți, încă mai trebuie să mă smeresc că a trebuit să se ajungă până aici cu mine până când, în sfârșit, m-am smerit înaintea lui Dumnezeu. Este locul care ni se cuvine. Nu vreau să dau nici un fel de îndrumări, pentru că îmi simt marea slăbiciune. Nu este vorba de a vorbi sau de a scrie, ci vreau să mă pocăiesc din toată inima mea și să fiu primul care se pocăiește. Îi cer lui Dumnezeu să mă învrednicească să ocup locul potrivit înaintea Lui.

Am ținut să vă scriu aceste câteva gânduri pentru că mi-au stat mult în minte în ultima vreme și este bine să vă împărtășesc ceea ce mișcă inima mea. Cu cât a durat mai mult, cu atât mai mult m-am simțit obligat să o fac. Doar considerentul că trebuie să începi cu tine însuși m-a reținut. Dacă vă spun acum toate acestea, nu este, așa cum am mai spus, pentru a vă da instrucțiuni, ci pentru a ne împărtăși gândurile. Cu toate acestea, vă rog, dacă considerați că este bine și potrivit, să informați adunarea din A. despre scrisoarea mea. Da, vouă, iubiții mei părinți, dar și dragilor mei frați și surori din A., aș vrea să vă adresez un apel: Să ne smerim cu lacrimi la picioarele Celui care iartă! În capitolul 6 al profetului Osea, după solicitarea: „Veniți și să ne întoarcem la DOMNUL!” urmează cuvintele: „În două zile ne va reda viața; a treia zi ne va ridica și vom trăi înaintea feței Lui.” Așadar, să Îl recunoaștem pe DOMNUL, da, să căutăm să-L cunoaștem! Venirea Lui este sigură ca zorii zilei; și El va veni pentru noi ca ploaia, așa cum „ploaia târzie udă pământul”. Aceste cuvinte sunt valabile pentru Israel. În ceea ce ne privește pe noi, Dumnezeu nu ne va vorbi așa cum a vorbit cu acest popor. Căci în Osea 4.6 El spune: „... pentru că ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe fiii tăi”. Nu așa vorbește El cu noi, căci El ne-a iubit înainte de întemeierea lumii și ne iubește întotdeauna. El este același ieri, astăzi și în veci. Tocmai pentru că ne iubește, El ne-a bătut în acest fel și permite ca necazul să continue.

Da, putem spune că El ne iubește cu dragoste veșnică. Chiar și „în mânie Își amintește de îndurare” (Habacuc 3.2). Chiar și în această vreme furtunoasă, El este aproape de ai Săi, sprijinindu-i și încurajându-i. Fiul lui Dumnezeu este și acum acolo, așa cum a fost odată cu cei trei bărbați evrei în cuptorul de foc. El, Cel care ne iubește, Prietenul nostru cel mai bun și tandru, bunul nostru Păstor, nu ne abandonează, iar grija plină de dragoste a Tatălui ni se arată în fiecare zi. Desigur, există o diferență între necazul nostru și cuptorul de foc prin care au trebuit să treacă cei trei tineri evrei: ei au fost în el datorită credințelor lor, iar noi - -!? Dar dragostea Lui este totuși atât de mare încât nu ne lasă singuri nicio clipă.

Adevărata smerire nu constă într-un fugitiv: „Am greșit”, ci în faptul că ne ocupăm cu adevărat locul înaintea Lui, smerindu-ne și mărturisindu-ne greșelile. Ceea ce apare apoi, însă, nu este bucuria; nu, dimpotrivă, vor curge lacrimi din cauza dezonoarei aduse Numelui lui Hristos. Căci, cu adevărat, lipsa noastră de hotărâre și necredința noastră sunt mult mai mari decât necazul prin care trecem.

Iubiți frați și iubite surori din A., preaiubiți de Domnul, care este poziția noastră? Cuvintele din Plângerile lui Ieremia 3 începând cu versetul 40 sunt, de asemenea, foarte potrivite pentru noi astăzi. Să ne amintim, de asemenea, ceea ce spune David în Psalmul 51.17: „Dumnezeule, Tu nu

disprețuiești o inimă zdrobită și smerită”. Nu-i așa că apăsarea devine din ce în ce mai grea în fiecare zi? Dar ce spune Ieremia? „De aceasta îmi amintesc în inima mea, de aceea am speranță: este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciți de tot” (Plângerile lui Ieremia 3).

Domnul ne iubește, iar încercarea nu va depăși măsura stabilită. „Nu te voi nimici”, se spune în Ieremia 30.11, „ci te voi muștra cu judecată [după cum ți se cuvine]”. Și așa cum a făcut cu Israel, El ne-a vorbit acum nouă. În adâncul inimii Sale, El S-a consultat cu Sine Însuși și a văzut că era necesar să ne trezească. El vrea să aibă un popor care să-L aștepte, iar noi suntem acel popor: „Și încă și aceasta, așa cum recunoaștem timpul, că a venit deja ceasul să ne trezim din somnul nostru”.

Trimit salutări călduroase tuturor prietenilor mei dragi. Mă gândesc la ei toți, nume cu nume, și le exprim personal fiecăruia dintre ei dragostea și amintirea mea în Domnul.

Mi-ar plăcea să vă revăd aici, dar să nu ne dorim nimic, ci să privim în sus, de unde vine ajutorul nostru. Să avem coapsele încinse cu adevărul și să nu obosim niciodată în a face binele! Să fim mereu curajoși, plini de pace! La revedere, dragii mei, la Domnul!

Mă simt foarte bine din punct de vedere fizic și mă bucur de grija binevoitoare a Domnului în această privință. Uneori mă uimesc de mine însumi că nu mai simt nimic din rana mea. Gândiți-vă că, atunci când am plecat, abia puteam să-mi car rucsacul fără să mă doară, iar astăzi nu mai simt nimic.

Ce Dumnezeu este Dumnezeul nostru! Mă simt bine din toate punctele de vedere; Domnul mă copleșește cu purtarea Sa de grijă amabilă din toate părțile.

Vă scriu, deși nu am aproape deloc timp pentru mine; sunt adesea deranjat și întrerupt. În apropierea mea se cântă, se râde și se dansează. Este atât de multă gălăgie încât nu-ți poți auzi propriile cuvinte. Dar cât de delicios este să auzi vocea lui Isus șoptindu-ți în această harababură haotică: „Veniți voi înșivă deoparte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31).

Vă sărut, dragi părinți, rugându-vă să nu mă uitați niciodată și să vă rugați pentru mine ca să pot vorbi despre Isus.

Joel D.